Ми відкритий для світу народ – українці,
Що у Східній Європі живем споконвік!
В домі бути господарем мужеві й жінці –
Наше право, дароване Богом повік!
В нас багата земля, урожаями славна,
Працьовитий, красивий і мудрий народ!
В наших ріках – меди, як відомо віддавна,
Берегами ж чисельними – стільки щедрот!
Квітне сад український, що вродить у літі,
У плодах зарясніє похиле гілля.
Нас шанують у всьому великому світі,
В давнину це було, у боях Синьоводських,
Українці, брати-білоруси, Литва
Зупинили Орду у степу немонгольськім
І на рідні краї відновили права!
Всю Європу тоді заслонили собою!
І хоча з того часу минули віки,
Але слава безсмертна вогненного бою
В благодаті Європи роки і роки.
Запорізьке козацтво в боях небувалих
Берегло Україну, Європи краї
Від ворожих набігів, страшних і зухвалих.
Лютий ворог летів, як осині рої!
І Богун, і Нечай, і Сірко з Кривоносом –
Українські звитяжці в далекій війні –
У жнивах вікопомних складали покоси
І нападникам злим твердо мовили: "Ні!"
Зберегли за собою Європи родину!
Час рікою спливав. Та фашизму зерно
Не дало європейцям розправити спину,
І зійшло будяками в Європі воно.
Тож фашизму коричневий дим знавіснілий
Ми гасили у сивім величнім Дніпрі.
Амбразуру війни затулив своїм тілом
Наш солдат, щоб жили всі у мирі й добрі!

Щоб Європа постала і дружна, й могутня,
Щоб народи у ній були вірні брати.
В Європейський Союз нас веде незабутня
Давня дружба, яку нам у серці нести!